

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 24. december 2016

Kirkedag: Juleaften/A

Tekst: Es 9,1-6a; Luk 2,1-14

Salmer:

SK: 94 * 119 * 120 * 104 * 121

LL: 94 * 119 * 120 * 104 * 121

”Der var ikke plads – til dem i herberget” Der var ikke plads, til en kommende fødende kvinde i Betlehems trængsel. Grundet folketællingen kunne de med rette have sunget: ”Sikken voldsom trængsel og alarm”. Der var gang i forretningen. Hver en seng var lejet ud. Ikke én forbarmede sig. Ikke én gæst forbarmede sig og overlod sit værelse til Maria og Josef. Men hvorfor skulle de også det? Hvorfor finde et værelse til et par, som sandsynligvis kun kunne betale minimumsprisen for et værelse, som om lidt ville ødelægge hele butikken med skrig og jammer, når fødslen gik i gang. Og alt det ekstra arbejde midt i bespisningen af de mange gæster med vand og håndklæder, jordemoder og jeg ved ikke hvad. Hvorfor lade væksten og fremgangen i handelen og indtjeningen spolere af mennesker, der kun ville være til besvær? Så der var ikke plads.

Der er ikke plads – til dig! Det er ikke sjovt at få at vide, når man ser, hvordan alle de andre hygger sig i fællesskabet. Det er ikke sjovt at få at vide, at der ikke er plads til mig på holdet til fodboldkampen. Det er ikke sjovt, når der ikke er plads til én.

Jeg synes, der er mange steder i vort samfund, hvor der ikke er plads. Plads til mennesker. Med udgangspunkt i dagens situation med Maria og Josef, så er det jo nærmest tragikomisk, at hvis det nu havde fundet sted i vore dages moderne samfund,

så var Maria jo nok endt på en fødegang på et eller andet sygehus. Men da kunne hun også sagtens få den besked, at der ikke er plads. Her skal børn fødes, men der er ikke plads i vores arbejdsplan til det.

Der er heller ikke plads i finansloven, når vi på forskellig vis rammes af manglende evne til at bidrage til vækst og fremgang. Det kan være undervejs i livet, eller når arbejdslivet er slut. Der er ikke plads til alle de ældre, der bliver flere og flere og ældre og ældre. Det er jo lidt tragikomisk, at vi hele livet fremmer sundheden, så vi ikke dør i utide af livstilssygdomme; men det er et stort problem for vort samfunds økonomiske vækst og fremgang, at vi ikke dør lidt tidligere. Der er mange mennesker i vort samfund, der oplever, at der ikke er plads til dem. De hæmmer væksten. De er til besvær.

Set i det store verdensbillede, er der også mange mennesker, der ikke finder en plads. Jo, de har en plads. Hjemme hos dem selv eller i en lejr i nærområdet. Jeg er ikke kompetent til at vurdere vort lands muligheder for kvoteflygtninge eller spontane flygtninge, eller hvilken politisk tilgang til hele denne problematik, der er den mest rigtige. Og problematikken er jo ikke bare sort/hvid. Men uanset politisk farve, så vil jeg som menneske have lov til at rejse det spørgsmål, om det er rigtigt, at vi ikke har plads? Og nogle vil selvfølgelig sige ja, for.... og så kommer opremningen af alle mulige konsekvenser. Men helt basalt set, når det gælder mennesker i det hele taget, de fremmede og os selv og vore egne, hvorfor har vi så ikke plads – til de besværlige? Når det gælder flygtninge, så er der selvfølgelig også det, at de jo også er kriminelle, sikkert også hemmelige IS-soldater, og så lyver de hurtigere end en hest kan rende, når de stilles til ansvar. De slår plat på systemet og kræver bare ind. Det gør de alle sammen, og det gør jo ingen

rigtige danskere, og rigtige dansker nedstammer fra Gorm den Gamle.

Er det ikke sådan, at for mange af os gælder det, at den her verden, den har faktisk ikke rigtig plads til mennesker, altså andre end mig, og dem, der er nyttige og nødvendige for min vækst og fremgang, og så dem, jeg synes om.

Og så er vi tilbage ved sagens kerne. For meget af det, jeg har været inde på, kan vi lukke ude, blot ved at slukke for TV'et. Og en del af det foregår også så langt væk, så der må være nogle, der er nærmere end mig. Men det handler netop om mig. Det handler om, om der er plads hos mig. Er der plads hos mig til livet? Og er der plads i livet til mig? Ja, som nævnt, så er det ikke os alle sammen, der hele tiden finder plads. Og det gør rigtig ondt, når det er vore nærmeste omgivelser og mennesker, der lader os mærke, at der ikke er plads til os hos dem, i deres liv. Men hvad med den anden side af sagen: er der plads til livet hos mig, altså livet med andet end mig selv?

Et væsentligt aspekt i denne sammenhæng er, om der er plads til Gud. Der var ikke plads til Guds Søn i Betlehem. For i bund og grund er der ikke plads i menneskers liv til Gud. For i det øjeblik vi giver Gud plads i livet, så er livet ikke kun for mig. Så skal der ikke kun være plads til mig, men også til dig. Den vinkel på juleevangeliet viser mig, at det bliver der også, når Gud får plads. Der blev skabt en plads til Jesusbarnet, i en afsides stald godt nok, men der blev plads. Gud fik en plads, og viste derved, at der er plads. Da der blev plads til Guds Søn i menneskers liv, viste Gud os, at der er plads hos Gud til os. Gud lod sin søn føde til jord som menneske, for at vise os, at mennesket har plads i Guds hjerte. Gud gjorde sit liv, om jeg så må sige, til et liv om os, om Gud og os.

Derfor bliver hele omdrejningspunktet, at hos Gud er der plads til os; men er der også plads til Gud hos os? Gud forventer ikke et palads eller store åndeligt forgyldte sale. Gud er tilfreds med et barnekammer. Tager vi guddomsbarnet til os og giver det plads, så vil ”barnet” vokse hos os. Og normalt, så kræver børn mere og mere plads, efterhånden, som de vokser op. Tegnene på deres tilstedeværelse i vore liv, spreder sig som ringe i vandet ud fra deres eget værelse og ud i resten af huset, hvor de slet ikke kan forstå, at det ikke også forsvinder af sig selv. Men guddomsbarnet *giver* mere og mere plads, efterhånden som det vokser op hos os. Mere og mere plads til livet. For med barnets vækst hos os, bliver livet ganske enkelt større og større, og der bliver bedre plads.

I bund og grund, så handler det først om, om vi ser, at vi har plads hos Gud. Det handler først om, om vi ser Guds kærlighed til os. For den har vi, barnet i Betlehem er tegnet på det; den skal vi ikke først fortjene. Vi er ikke elsket, fordi vi elsker. Men vi kan elske, fordi vi er elsket. Vi kan give plads, fordi der er plads til os.

Jeg tror, det er meget vigtigt, at vi tager dette til os. For uden dette, uden at se, at der er plads til os i Guds hjerte, så holder vi krampagtigt på vores egen plads. Så rejser vi os ikke i bussen og gør plads til den gravide kvinde, som i TV-reklamen faktisk ikke er gravid. Når der er trangt om pladsen, holder vi desto mere på vor egen plads. Ser vi ikke vores plads hos Gud, så bliver juleglæden afhængig af, hvor meget plads der er på kontoen til at Dankortet kan boltre sig og blive luftet.

Gud lod ikke sin søn blive menneske, blot for at vi kan have nogle højtidelige og glædelige juledage, hvor vi øver os i at give plads til hinanden for en stund. Jesus blev menneske på

jord, for at vise os livets himmelske perspektiver og guddommelige aspekter. Vise os, at vi har plads hos Gud.

Til Guds Søn var der ikke plads i Betlehem. Lad ham finde plads hos os, så vi ser, at der er plads til os hos Gud.

Ære være Gud i det højeste og på jorden!
Fred til mennesker med Guds velbehag!